

Het Koninklijk Bruiloftsmaal

Stukje uit 'The Gospel of Matthew: An Exposition', Arno C. Gaebelien - Loizeaux Brothers, USA¹
Alle Schriftaanhalingen komen uit de Herziene Statenvertaling. Plaatje toeg. door M.V.

Het koninklijk bruiloftsmaal - Mattheüs 22:1-14

Een derde gelijkenis volgt. Zij [de overpriesters en farizeeën - Mt 21:45] wilden de handen aan Hem slaan nadat de tweede gelijkenis door de Heer was uitgesproken, maar Zijn ure was nog niet gekomen. Nog eens stelt Hij de waarheid en de gebeurtenissen die te komen stonden voor ogen. En Jezus, antwoordde en sprak opnieuw tot hen in gelijkenissen, en zei:

“2 Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zeker koning die voor zijn zoon een bruiloft bereid had, 3 en hij stuurde zijn slaven eropuit om de genodigden voor de bruiloft te roepen. En zij wilden niet komen.

4 Opnieuw stuurde hij andere slaven eropuit en hij zei: Zeg tegen de genodigden: Zie, ik heb mijn middagmaal gereedgemaakt; mijn ossen en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed. Kom naar de bruiloft. 5 Maar zij sloegen er geen acht op en gingen weg, de een naar zijn akker, de ander naar zijn zaken. 6 En de anderen grepen zijn slaven, mishandelden hen en doodden hen.

7 Toen de koning dat hoorde, werd hij toornig. En hij stuurde zijn legers, bracht die moordenaars om en stak hun stad in brand.

8 Toen zei hij tegen zijn slaven: De bruiloft is wel bereid, maar de genodigden waren het niet waard. 9 Ga daarom naar de kruispunten van de landwegen en nodig er voor de bruiloft zovelen uit als u er zult vinden. 10 En die slaven gingen naar de wegen, verzamelden allen die zij vonden, zowel slechte als goede mensen; en de bruiloftsmaal werd gevuld met aanliggende gasten.

11 Toen de koning naar binnen was gegaan om de aanliggende gasten te overzien, zag hij daar iemand die niet gekleed was in bruiloftskleding. 12 En hij zei tegen hem: Vriend, hoe bent u hier binnengekomen terwijl u geen bruiloftskleding aan hebt? En hij was met stomheid geslagen. 13 Toen zei de koning tegen de dienaars: Bind hem aan handen en voeten, neem hem mee en werp hem uit in de buitenste duisternis; daar zal weinig zijn en tandengeknars. 14 Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”.

¹ In het Nederlands uitgegeven onder 'Zie, uw Koning komt'.

Het bedelings-karakter van deze gelijkenis is zeer duidelijk. Het wordt aangekondigd in de vertrouwelijke woorden, die alleen in dit Evangelie voorkomen, “Het Koninkrijk der hemelen is gelijk geworden aan”. Ongetwijfeld is dit dezelfde gelijkenis als die uit Lukas 14:16-24; alleen hier stelt de Heilige Geest de karaktertrekken van de bedeling op de voorgrond, in het Evangelie van Lukas niet genoemd, omdat zij daar niet thuis behoren. Het bruiloftsfeest, dat de koning voor zijn zoon aanricht en waarvoor hij gasten uitnodigt, stelt het aanbod der genade van God voor. Het doel is om vreugde, vertroosting en zegen te geven aan hen, die er aan willen deelnemen. Ter ere van de Zoon wordt het feest gehouden. Van de Bruid, die vanzelfsprekend ook tot het bruiloftsfeest behoort, wordt niets gezegd. Deze gelijkenis gaat veel verder dan de twee andere gelijkenissen uit het voorgaande hoofdstuk. Er wordt hierin over het kruis heen gezien, want de uitnodiging tot het feest wordt niet alleen aan Israël gedaan maar ook aan de Heidenen. Het Koninkrijk was het volk aangeboden. Als de Joden berouw hadden getoond, zou er een bruiloftsfeest voor hen zijn geweest, een overvloedige maaltijd, zoals door de profeten beloofd is. Gods genade zou zich over hen openbaard hebben. De uitnodiging in het derde vers, werd in de prediking van het Koninkrijk gegeven vóór de dood en opstanding van de Heer Jezus Christus. Tussen het derde en vierde vers moeten deze grote gebeurtenissen, zowel als de opstanding en hemelvaart geplaatst worden. De prediking van het Koninkrijk met al zijn zegeningen houdt, zoals wij gezien hebben bij de studie van dit Evangelie, op met het twaalfde hoofdstuk. In het dertiende leert de Heer de verborgenheden van het Koninkrijk, dat wat plaatsvindt in deze tegenwoordige bedeling. In het vierde vers wordt een tweede uitnodiging gedaan.

Wanneer werd deze tweede uitnodiging aan de genode gasten, dat is Israël, gegeven? Niet vóór het kruis, maar onmiddellijk daarna. toen de Heilige Geest van de hemel kwam. De slaven moesten hun bij de tweede uitnodiging zeggen: “Alle dingen zijn gereed”. Het werk van de verlossing was volbracht. God laat in Zijn oneindige genade een andere uitnodiging horen en nu kan Hij inderdaad zeggen, dat alles *gereed* is, zelfs voor het volk, dat de Zoon van Zijn liefde verworpen en Hem gekruisigd heeft. De eerste hoofdstukken uit het boek der Handelingen geven ons de geschiedenis van deze tweede uitnodiging aan Israël.

De prediking van het Koninkrijk wordt voor een korte tijd hervat en met deze prediking is de belofte van vergiffenis van zonden en de tijden van verkwikking en herstel verbonden. Deze uitnodiging, gedaan nadat de Heer Zijn plaats aan de rechterhand der Majesteit in de hoge had ingenomen, wordt door Petrus duidelijk in het 3de hoofdstuk van de Handelingen bekend gemaakt. “Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden en er tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht van de Heere en Hij Jezus Christus zenden zal, Die tevoren aan u verkondigd is. Hem moet de hemel ontvangen tot de tijden waarin alle dingen worden hersteld, waarover God gesproken heeft door de mond van al Zijn heilige profeten van alle tijden” (Hand. 3:19-21).

Geen Heiden hoorde deze boodschap, ze was voor hen niet bedoeld, maar werd uitsluitend tot de Joden gericht. Men mag haar op geen andere wijze verklaren. De tijden der verkwikking of het herstel aller dingen verwijzen ons naar wat aan Israël beloofd is als het zich bekeert, naar het herstel van het Koninkrijk. Dit gedeelte in te schakelen, zoals zo dikwijls gedaan wordt, als een argument voor de boze leer, het herstel aller dingen, waarin ook de onbekeerden begrepen zijn, is fundamenteel fout. Aan Timotheüs wordt gezegd, dat hij het Woord der waarheid *recht moet snijden*. Als deze nieuwe uitnodiging aangenomen was door de Joden, zou de Heer teruggekeerd zijn en de herstelling aller dingen, waarvan door de profeten tot Zijn aardse volk gesproken is, zou hebben plaatsgevonden. Maar de roep werd onbeantwoord gelaten, het herstel aller dingen werd uitgesteld.

Van de weigering om deze uitnodiging aan te nemen lezen wij in het vijfde en zesde vers. Zij nemen het lichtvaardig op, negeren het aanbod en houden zich bezig met aardse dingen, zoals de handel. Zij deden hetzelfde wat Juda deed nadat hij met zijn broers Jozef had verkocht, hij werd een handelaar (Gen. 38).

Maar de weigering van het aanbod is niet alles. De rest (de leiders van het volk) sloeg de handen aan de slaven, deed hun smaadheid aan en doodde hen. Het boek der Handelingen laat ons zien hoe deze woorden van de Heer vervuld werden. Het hoogtepunt was de steniging van Stéfanus.

Na deze tweede weigering van het aanbod aan de uitgenodigde gasten, de Joden, komt de straf van God over hen. De Romeinse heerschers trokken op tegen Jeruzalem de stad werd verbrand, het

vreeslijk oordeel door de Heer voorzegt toen Hij de stad overzag, kwam in vervulling en het volk werd verstrooid. Dit is het einde van Gods handelingen met Israël als volk in de tegenwoordige eeuw. Hij zal eerlang opnieuw handelen, contact met hen opnemen, maar nationaal zijn zij gedurende deze bedeling terzijde gezet, wat evenwel niet inhoudt dat de individuele Jood het Evangelie der genade niet horen en aannemen kan.

Nu volgt iets nieuws, wat overeenstemt met wat wij lezen in de gelijkenis van de zaaier in Mattheüs 13. “De zaaier ging uit om te zaaien”. Buiten Israël als natie om, wordt de genade van God, de uitnodiging tot het bruiloftsfeest gegeven. De slaven gaan uit naar de wegen, de kruispunten, laten de uitnodiging horen en brengen zovelen zij vinden, beide kwaden en goeden bijeen, zodat de bruiloftszaal zich vult.

Het is duidelijk dat met dat uitgaan van de slaven de roeping door het Evangelie aan de Heidenen bedoeld wordt. “Door hun val is het heil tot de Heidenen gekomen”, zoals Paulus later getuigt en door de Heer in deze gelijkenis wordt geleerd. Er volgt nu iets, dat dikwijls verkeerd wordt uitgelegd. Al de verwarring in betrekking tot het bruiloftskleed, komt voort uit een verkeerd begrip van deze gelijkenis, namelijk door ze toe te passen op de Gemeente en de gebeurtenis in de hemel te verplaatsen. De Gemeente wordt hier evenwel niet bedoeld. Evenals in Mattheüs 13 gaat het om het Koninkrijk der hemelen, de belijdende sfeer van het Christendom. De Heer laat zien dat de kring, waarin Zijn naam wordt beleden en Zijn uitnodiging gehoord, bestaat uit belijders en bezitters. De roep gaat door, velen geven er gehoor aan, maar niet allen geloven van harte in de behoudenis. De man zonder bruiloftskleed is de vertegenwoordiger van deze laatste, helaas grote klasse. Dit wordt bewezen door de woorden waarmee de gelijkenis besluit: “Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”. De vele geroepen zijn zij, die de roep hoorden en uitwendig het Christendom aanhangen, zonder de Heer Jezus Christus in werkelijkheid te hebben aangenomen. Het bruiloftskleed is hetzelfde als “het beste kleed”, waarmee de vader de verloren zoon bekleedde. De Heer Jezus Christus Zelf is dit bruiloftskleed en al degenen die alleen maar uitwendig Christus belijden, zonder Hem te hebben aangedaan, zullen het lot delen van de man uit de gelijkenis. Zij zullen in de buitenste duisternis worden geworpen. Dit is een vreeslijke toestand voor ieder die Christus niet als zijn kleed bezit in de tegenwoordigheid van een heilig en rechtvaardig God. Hoe prachtig een mens zichzelf ook bekleden moge, hoe zedelijk en beschaafd hij zich ook voordoet, godsdienstig en filantropisch, als hij niet bekleed is met Christus, staat hij daar in al zijn naaktheid en zal zijn plaats daar zijn waar wening en knersing der tanden is voor altijd. Wij vestigen er nog de aandacht op, dat het maal en de gasten niet beschouwd moet worden als plaats hebbende in de hemel. Alleen zij, die in Christus zijn, behouden en in het bezit van het eeuwige leven, zullen in de hemel zijn, en geen van hen kan ooit buitengeworpen worden. De gelijkenis verwijst naar dezelfde tijd als Mattheüs 13:40-43. Ook hier leert de Heer niet de laatste dingen, hoe en waar het oordeel zal plaats vinden en in welke orde.

In algemene zin geeft Hij hier de waarschuwing, dat ofschoon Zijn uitnodiging nog steeds doorgaat en velen haar horen, toch niet allen uitverkoren zijn, om de eenvoudige reden dat zij de gave Gods, het bruiloftskleed, weigeren, dat alleen geschikt maakt om in de tegenwoordigheid van de Koning te zijn.

Nadat de gelijkenis is uitgesproken, het oordeel over Jeruzalem en zijn boze leiders voorzegt is, zwijgen de Farizeeën opnieuw in de tegenwoordigheid van de Koning. Hun hart en zedelijke toestand is bloot gelegd, maar door de afwijzing van het licht dat hen bescheen, wordt hun duisternis groter dan tevoren. Zij verlaten de tegenwoordigheid des Heren. Zij hadden niets tegen Hem te zeggen, geen antwoord te geven, geen belijdenis uit te spreken. Door hun boze harten geleid, onder de heerschappij van Satan keerden zij de Heer de rug toe. Als het licht geweigerd wordt, wordt het duisternis. “Indien dan het licht dat in u is duisternis is, hoe groot is de duisternis!” Dit is een ernstig woord, vooral voor onze dagen. Het licht ontvangen, de waarheid geopenbaard, maar er niet naar gehandeld en het opgevolgd, heeft als resultaat duisternis.